

Ценно резюме за мюсюлманина.

Мухаммед Еш- Шехрий

2021 - 1443

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الربوة

دار الإسلام

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Telephone: +966114454900

ceo@rabwah.sa

P.O.BOX: 29465

RIYADH: 11557

www.islamhouse.com

Увод

Слава на Аллах, Господарят на световете, и нека мирът и благословът да бъдат за най- почетния сред пратениците и пророците - нашия пророк Мухаммед, семейството и всичките му сподвижници.

Както следва:

Най-великата благодат, с която Всевишният Аллах може да облагодетелства човек, е ислямът, устойчивостта в него и прилагането на постановленията и законите му. В тази книга мюсюлманинът ще научи принципите, от които се ръководи религията му, по кратък начин, който му обяснява ученията на тази велика религия. Така той ще увеличи знанията си за неговия Всевишен Господ, за неговата религия ислям и за неговия пророк Мухаммед /Аллах да го благослови и с мир да го дари/. По този начин той ще служи на Всевишния Аллах с прозрение и знание.

Мъдростта от сътворяването на хората

Всевишният Аллах ни е сътворил с велика мъдрост, тя е да обожествяваме единствено Него, няма Той съдружник. Както казва, Пречист е Той:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ [الذاريات: 56]

„Сътворих джиновете и хората единствено, за да Ми служат".(Ез–Зарийят: 56)

Тоест: единствено Него да обожествяват чрез богослужения, Няма Той съдружник.Това е великата цел, около която се въртят всички наши действия и цели в този свят. Пречистият Аллах каза:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾﴾ [المؤمنون: 115-116]

„Нима смятахте, че ви сътворихме напразно и че при Нас не ще бъдете върнати?" Всевишен е Аллах, истинският Владетел! Няма друг [истински] бог освен Него, Господа на прекрасния Трон!".(Ел–Му'минун: 115 –116).

Моят Господ е Аллах.

Всевишният Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَ الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾﴾ [البقرة: 21]

„О, хора, служете на своя Господ, който е сътворил вас и онези преди вас, за да се предпазите..."(Ел-Бакара: 21).

И казва Всевишният Аллах:

﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ [الحشر: 22]

„Той е Аллах, няма друг [истински] Бог освен Него"(Ел-Хашр: 22).

И казва Всевишният Аллах:

﴿فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ [الشورى: 11]

„Няма подобен Нему. Той е Всечуващият, Всезрящият"(Еш-Шура: 11).

Аллах е моят Господ и Господът на всяко нещо, Владетелят, Творецът, Даряващият препитанието, Управляващият всичко.

Той единствен заслужава богослуженията, няма друг Господ, нито Бог, освен Него.

Негови са прекрасните имена и възвишените качества, които Той споменава за Себе си или Пророка Му /Аллах да го благослови и с мир да го дари/ ги споменава. Те са съвършени и прекрасни, нищо не прилича на Него, Той е Всечуващият, Всезнаещият.

От Неговите прекрасни имена са:

Вседаряващият препитанието, Всемиловитият, Всесилният, Владетелят, Всечуващият, Съвършеният, Всевиждащият, Покровителят, Творецът, Доброжелателният, Достатъчният, Всеопрощаващият.

Вседаряващият препитанието: Този, който дарява препитанието на рабите, чрез което съществуват техните сърца и тела.

Всемиловитият: Притежателят на безграничната и велика милост, която достига до всичко.

Всесилният: Владетелят на съвършенната сила, не Го застига неспособност и недостатък.

Владетелят: Той се описва с велики качества на властване и управление, Той е Владетелят на всички неща и ги контролира.

Всечуващият: този, който чува всичко, скритото и явното, чува рабите Си и техните молби към него.

Съвършеният: съвършен е от всеки недостатък, недъг и непълнота.

Всевиждащият: този, чийто поглед обхваща всяко нещо, дори да е миниатюрно и малко. Той е Всезрящ за всички неща, Сведущ е за тях, Всепроникващ дори във вътрешността им.

Покровителят: този, който се грижи за препитанието на създанията си, грижи се за това, което е в тяхна полза, Той покровителства своите ближни раби и ги улеснява в делата им, правейки Той да им бъде достатъчен.

Творецът, Сътворяващият: Сътворилият всички неща, създал ги е без да е имало подобни на тях отпреди.

Доброжелателният: този, който почита рабите Си, смилява се над тях и им дава това, за което Го молят.

Достатъчният: Този, който е достатъчен за своите раби, за всяко нещо, от което имат нужда. Той е достатъчен с помощта Си, която когато е налице, няма нужда от помощта на друг, тя е достатъчна.

Многоопрощаващият: този, който пази покорните си раби от лошото на техните грехове, не ги наказва за тях.

Моят Пророк е Мухаммед /Аллах да го благослови и с мир да го дари/.

Всевишният Аллах казва:

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ
بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ [التوبة: 128]

„Дойде вече пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден"(Ет-Теубе: 128).

И казва Всевишният Аллах:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ [الأنبياء: 107]

„И те изпратихме [о, Мухаммад] наистина като милост за световите"(Ел-Енбия: 107).

Мухаммед ﷺ е дарена милост [от Аллах за хората].

Той е Мухаммед син на Абдуллах, син на Абдулмутталиб, син на Хашим, а Хашим е от племето Курайш, а Курайш е от арабите.

Майка му е: Амина - дъщеря на Уехб. Дойка му е: Халиме Ес- Сеадийе. Той ﷺ е имал единадесет съпруги и е умрял, оставяйки живи след себе си девет от тях.

Пророка ﷺ е имал седем деца - три сина и четири дъщери. Синовете са: Касим, Абдуллах и Ибрахим. А дъщерите са: Зейнеб, Рукийе, Умму Кулсум и Фатима.

Дълг е да му се покоряваме в това, което повелява, да му вярваме в това, което съобщава, да страним от това, което забранява, и ни възпира и да служим на Аллах само чрез това, чрез което той е служил.

Неговото послание и посланието на всички пророци преди него е призив към служенето /обожествяването/ единствено на Аллах, няма той съдружник. Всевишният Аллах казва:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

[الأنبياء: 25]

,И на всеки пратеник, когото ние пратихме преди теб, дадохме откровението: „Няма друг бог освен мен! Служете [единствено] на мен!“ (Ел-Енбия: 25).

Той ﷺ е последният от пророците и пратениците, както казва Пречистият Аллах:

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ [الأحزاب: 40]

Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пророците. Аллах знае всяко нещо"(Ел–Ехзаб: 40).

Аллах го изпратил към всички хора с религията ислям, както казва - Пречист е Той:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ [سبأ: 28]

,И те изпратихме Ние [о, Мухаммед] за всички хора само като благовестител и предупредител, ала повечето хора не знаят"(Ес–Себе'е: 28).

Той ﷺ има велики права над всеки мюсюлманин, от тях са:

1. Вярата в пророчеството му, в правдивостта му, в безпогрешността му относно всяко нещо, с което е дошъл, от божествените закони /шериат/, да му се покорява и да го следва. Всевишният Аллах казва:

﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ (۳) إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ [النجم: 3-4]

.и не говори той от себе си. Това е само откровение /уахий/, което [му] се разкрива"(Ен-Неджм: 3 – 4).

2. Дългът му да го обича ﷺ и да постави обичта си към него пред обичта към себе си, към децата си и към всички творения. Тази обич изисква съответствие [при мюсюлманина] с Пророка ﷺ в напътствията му, покорството му и в това, от което е повелил да се страни и го е възбранил или порицал.

3. Дългът да се почита, подкрепя и уважава ﷺ.

4. Да му се отправя благослов ﷺ, а това е: „Да му се отправят мир и благослов, молейки Аллах да въздигне споменаването му и да го стори велико и почетно. Пратеника на Аллах ﷺ е казал: „Който ми отправи един благослов, за него Аллах отправя десет такива".Предава го Муслим.

5. Да се придържа към забраната за превъзнасяне в правото му ﷺ и въздигането му над степената, която Аллах му е дал. Пророка ﷺ строго предупреждава това да не се допуска, казвайки ﷺ: „Не ме превъзнасяйте както християните превъзнесоха сина на Мерйем. Аз съм Негов раб, затова казвайте: „Рабът на Аллах и неговият пратеник". Предава го Ел- Бухари.

От качествата му ﷺ са:

Честност, правдивост, милост, благ характер,
търпение, смелост, щедрост, добри нрави,
справедливост, смирение, извинение.

А Свещеният Коран е Словото на Моят Господ.

Всевишният Аллах казва:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ [النساء]:

[174]

О, хора, при вас дойде довод от вашия Господ и ви низпослахме явна светлина"(Ен-Ниса: 174).

Свещеният Коран е Словото на Всевишния Аллах, който го е говорил в истинския смисъл на думата и го е низпослал на Мухаммед ﷺ, за да изведе хората от тъмнините към светлината и да ги напъти към правия път. Който го чете, се сдобива с голяма награда и който го прилага, той следва правия път. Предава се от Абдуллах ибн Мес'уд /Аллах да е доволен от него/, че е казал: „Пратеника на Аллах ﷺ каза: „Който прочете една буква от книгата на Аллах, това за него е добрина, а за добрината десет като нея се въздават. Не казвам, че (Елиф - лям - мим) е една буква, но елиф е буква, лям е буква и мим е буква". Предава го Ет- Тирмизи.

Всевишният Аллах е запазил Корана от промяна и преиначаване, и го е направил да бъде непреходно знамение чак до Съдния ден. Казва - Пречист е Той:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: 9]

Наистина ние низпослахме Напомнянето и ние непременно ще го пазим"(Ел-Хиджр: 9)Всеки, който твърди, че Коранът е непълнен или променен, той взема за лъжци Всевишния Аллах и Неговия Пратеник ﷺ и излиза извън общността на исляма.

Свещеният Коран съдържа това, което се е съдържало в предишните небесни писания, но в него има повече божествени изисквания и висши морали, той потвърждава това, което присъства като истина в тях. В ден днешен няма книга от Всевишния Аллах, която трябва да следваме, почитаме, прилагаме и чрез четенето на която да извършваме богослужение, освен Свещения Коран.

Моята религия е ислямът.

Степените на религията са три: ислям, иман и ихсан.

Първата степен: ислям

Ислямът е: отдаване на Аллах чрез единобожие /монотеизъм/, подчинение на Него чрез покорство и несъпричастност към съдружаването /езичеството или политеизма/ и извършващите го.

Основите на Исляма

Пратеника ﷺ казва: „Ислямът е изграден върху пет основи: засвидетелстването, че няма друг бог освен Аллах, и че Мухаммед е Пратеник на Аллах; изпълнението на намаза; даването на зекята; говеенето през Рамадан и извършването на хадж". Ел-Бухари и Муслим

Основите на исляма са богослужения, които са задължителни за всеки мюсюлманин, и не се приема ислямът на човек, докато не бъде убеден в задължителността им и не пристъпи към тях. Така е, защото ислямът се крепи на тях, затова се наричат основи.

Тези основи са:

Първа основа: засвидетелстването, че няма друг бог освен Аллах, и че Мухаммед е Пратеник на Аллах.

Всевишният Аллах казва:

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ﴾ [محمد: 19]

,И знай, че няма друг Бог освен Аллах!"(Мухаммед: 19).

Всеишният Аллах казва

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ [التوبة: 128]

Дойде вече пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден"(Ет-Теубе: 128).

Значението на засвидетелстването, че няма друг бог освен Аллах е: „Няма друг истински бог, който има право да бъде обожествяван освен Аллах".

Значението на засвидетелстването, че Мухаммед е Пратеник на Аллах е: да му се подчиняваме в това,

което повелява, да му вярваме в това, което съобщава, да страним от това, което забранява и предупреждава и да служим на Аллах само така, както той е служил.

Втората основа: изпълнението на молитвата намаз.

Всевишният Аллах казва:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾ [البقرة: 110]

и изпълнявайте намаза"(Ел- Бакара: 110).

Изпълнението на молитвата намаз се извършва по начина, по който Всевишният Аллах го е узаконил и по който ни е научил Пратеникът Му - Мухаммед ﷺ.

Третата основа: даването на зекята.

Всевишният Аллах казва:

﴿... وَعَاثُوا الزَّكَاةَ...﴾ [البقرة: 110]

и давайте зекята"(Ел-Бакара: 110).

Всевишният Аллах е направил зекята да бъде задължителен, за да изпита дали мюсюлманинът е искрен във вярата си и за да бъде знак на признателност към Господаря му, за благата, с които го е дарил, както и за да бъде помощ за бедните и нуждаещите се.

Даването на зекята се признава, когато е даден на полагащите му се.

Той е задължително право в богатството, когато то достигне определена граница. Дава се на осем групи, които Аллах споменава в Свещения Коран - от тях са бедните и нуждаещите се.

В даването му се съдържат милост, доброта, пречистване на богатството на мюсюлманина, задоволяване на душите на бедните и нуждаещите се и укрепване на връзките на обич и братство между членовете на мюсюлманската общност. Праведният мюсюлманин го дава от душа, щастлив с това, че го изпълнява, защото чрез зекята ощастливява други хора.

Стойността на зекята на богатството от злато, сребро, пари и търговски стоки подготвени за покупко-продажба с намерение печалба е 2.5%, когато достигне определена граница и е отминала една пълна година.

Също така зекятът е задължителен за онзи, който е собственик на определена бройка от добитък (камили, крави/биволи, овце и кози), ако те се хранят от пасищата по земята, без да ги храни собственика им.

Също така зекятът е задължителен за това, което се намери под земята, като заровени/затрупани съкровища - това са намерените неща, които са

заровени по време на периода на невежеството. Също така е задължителен за зърнени култури, продукцията и полезни изкопаеми, когато достигнат определената граница.

Четвъртата основа: говеенето през месец Рамадан.

Всевишният Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ [البقرة: 183]

О, вярващи, предписано ви е говеенето, както бе предписано и за онези преди вас, за да се побоите"(Ел-Бакара: 183).

Рамадан е: деветият месец от годината според календара по хиджра, той е велик месец при мюсюлманите и има специално място за разлика от останалите месеци. Да се говее през целия месец е една от петте основи в исляма

Говеенето през рамадан е: богослужение към Всевишния Аллах чрез въздържане от храна, пиене, полов контакт и останалите неща, които развалят говеенето, от пукването на зората, до залеза на слънцето, през всеки един ден от благословения Рамадан.

Петата основа: извършването на хадж при дома на Аллах Ел-Харам.

Всевишният Аллах казва:

﴿فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ
مَنْ أَسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾ [آل عمران: 97]

,И дълг на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома - за онзи, който може да отиде..."(Аали Имран: 97).

Хаджът е дълг веднъж в живота за този, който има възможност да отиде. Той означава: стремеж към дома ел-Харам и свещените места в Мекка ел-Мукерраме, за да се извършат определени ибадети в определено време. Пророка ﷺ, както и други пророци преди него, са извършвали хадж. Аллах е повелил на Ибрахим /мирът на Аллах да е над него/ да провъзгласи сред хората, да извършват хадж, както Всевишният Аллах съобщава във Свещения Коран, казвайки:

﴿وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا أَيُّهَا رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ﴾ [الحج:

[27]

И зови хората за поклонението хадж! Ще идват при теб и пеш, и върху изнемощели камили. И ще идват от всякакви далечни пътища..."(Ел-Хадж: 27).

Втората степен: иман /вяра/

Вярата е: потвърждение, непоколебимо убеждение и пълно признаване на всяко нещо, в което Аллах и Неговият Пратеник са заповядали да се вярва, както и явното, и скрито подчинение на това. Вярата е потвърждение и убеждение със сърцето, което съдържа в себе си делата на сърцето и делата на тялото, накратко това е да се изпълнява изцяло религията. Вярата се увеличава чрез подчинение и намалява чрез неподчинение.

Основите на вярата:

Пророка ﷺ бил попитан за вярата и казал: „Да вярваш в Аллах, меляйкетата Му, писанията Му, пратениците Му, съдния ден и да вярваш в съдбата с доброто и лошото в нея".

Основите на вярата са боголсужения, които са пряко свързани със сърцето на всеки мюсюлманин. Не се приема ислямът на нито един човек, ако той не е убеден в тях и не действа съответно изискванията им, именно поради тази причина се наричат „основи на вярата".Разликата между тях и основите на исляма:

основите на исляма са явни дела, които човек изпълнява с частите от тялото си, като изричането на двете засвидетелствания, изпълнението на намаза, даването на зекята..., докато основите на вярата са дела на сърцето, които човек изпълнява със сърцето си, като: вярата в Аллах, в меляикетата Му, писанията Му, пратениците Му...

Първата основа: вяра в Аллах

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ...﴾ [النور: 62]

Вярващите са само онези, които вярват в Аллах..."(Ет-Теубе: 62).

Вярваме, че Аллах съществува, твърдо сме убедени, че е един-единствен в господството, божествеността и имената и качествата Си. Вярата в Аллах съдържа в себе си:

- Вяра в съществуването Му - Пречист и Всевишен е Той.

- Вяра в Господството Му - Пречист и Всевишен е Той - и че Той е Владетелят, Творецът на всеки и всичко, Той е Даряващият му препитанието, Той е управляващият делата на всичко.

- Вярва в Божествеността Му - Пречист и Всевишен е Той- това е, че Той единствено заслужава да бъде обожествяван, няма Той съдружник при нито едно от богослуженията, като: намаз, дуа, даване на обет, колене на животно, търсене на помощ, търсене на подкрепа и всички останали богослужения.

- Вярва в прекрасните Му имена и съвършените Му качества, които Той е потвърдил за Себе си или Пратеника Му ﷺ е потвърдил за Него, както и отричане на всяко нещо, което Той е отрекъл за Себе си или Пророка Му ﷺ е отрекъл за Него. И да се вярва, че имената и качества Му са прекрасни и съвършени, и че нищо и никой не прилича на Него, Той е Всечуващият, Всевиждащият.

Втората основа: вяра в меляйкетата:

Всевишният Аллах казва:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِيَّ أَجْنَحَةٍ مِّثْنَيْنِ وَثُلَاثَ وَرُبْعَيْنَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ [Фатир: 1]

Слава на Аллах, Творецът на небесата и на земята, Който стори меляйкетата пратеници с по две, по три, по четири крила! Той надбавя в творението, каквото пожелае. Аллах над всяко нещо има сила"(Фатир: 1).

Вярваме, че меляйкетата са неведом свят и че те са раби на Аллах, които е сътворил от светлина и е направил да Му бъдат покорни и послушни.

Те са огромни създания, никой не знае силата и броя им, освен Всевишния Аллах. Всяко едно от тях има своите качества, имена и определени от Всевишния Аллах задачи. От тях е меляикето Джибрил /мира на Аллах да е над него/, на него му е възложено да спуска откровението от Всевишния Аллах към пратениците Му.

Третата основа: вяра в писанията.

Всевишният Аллах казва:

﴿قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ
وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ﴾ [البقرة: 136]

„Кажете: „Вярваме в Аллах и в низпосланото на нас, и в низпосланото на Ибрахим и Исмаил, и Исхак, и Якуб, и родовете [му], и в дареното на Муса и на Иса, и в дареното на пророците от техния Господ. Разлика не правим между никого от тях и на Него сме отдадени" (Ел-Бакара: 136).

И вярваме, че Всевишният Аллах е низпослал на пратениците Си свещени книги, които да бъдат довод и пътеводител за целия свят.

Чрез тях Аллах учи хората на мъдростта и ги пречиства.

И вярваме, че Пречистият Аллах е изпратил като пратеник Мухаммед ﷺ за всички хора и е отменил чрез низпосланите на него божествени закони предишните божествени закони /шериат/. Аллах е направил Свещения Коран да потвърждава предишните небесни книги и да ги анулира. Затова Аллах лично се е заел да пази Свещения Коран от промяна и преиначаване. Той - Всевишният, казва:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: 9]

Наистина Ние низпослахме Напомнянето и Ние непременно ще го пазим"(Ел-Хиджр: 9)

.Също така Свещеният Коран е последната от книгите на Всевишния Аллах, изпратени към хората, а Пророка Му Мухаммед ﷺ е последният от всички пратеници, а религията ислям е тази религия, която Аллах е одобрил за хората чак до настъпването на Часа. Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْعِلْمُ بَعْثًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ [آل عمران: 19]

Наистина религията при Аллах е ислямът"(Аали Имран: 19).

Небесните книги, които Всевишният Аллах е споменал в Корана, са:

Свещеният Коран: Аллах го е низпослал на пророка Си Мухаммед ﷺ.

Теврат (Тората): Аллах я низпослал на Своя Пророк Муса /Мойсей/ мир нему.

Инджил (Евангелието): Аллах я низпослал на Своя Пророк Иса /Исус/ мир нему.

Зебур: Аллах е низпослал на Своя Пророк Давуд /Давид/ мир нему.

Свитъците на Ибрахим /Авраам/: Аллах ги е низпослал на Своя Пророк Ибрахим мир нему.

Четвъртата основа: вяра в пратениците

Всевишният Аллах казва:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾ [النحل: 36]

„И при всяка общност изпратихме пратеник:
„Служете на Аллах и странете от сатаните!“.(Ен-
Нехл: 36).

И вярваме, че Всевишният Аллах е изпратил към творенията Си пратеници, които ги призовават да обожествяват чрез служения единствено Аллах - този, който няма съдружник, и да не вярват във всяко друго нещо, което бива обожествявано вместо Аллах.

Вярваме, че всички те са били хора, мъже и покорни раби на Аллах, вярваме, че те говорят истината, че са богобоязливи, честни, напътени и напътстващи останалите. Аллах ги е подкрепил със знамения, които доказват, че говорят истината, и че те са оповестили всичко, с което Аллах ги е изпратил като пратеници. Вярваме, че всички те са били на ясната истина и ясното напътствие.

Вярваме, че призивът, касаещ основите на религията, е един и същ при всички тях, от първия до последния. Всички са призовавали към единство във Всемогъщия и Превелик Аллах, да се служи само Нему и да не се съдружава нищо с Него.

Петата основа: вярата в Съдния ден:

Всевишният Аллах казва:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ

حَدِيثًا ﴿٨٧﴾ [النساء: 87]

„Аллах -- няма друг бог освен Него! Ще Ви събере Той в Деня на възкресението, няма съмнение в това. А кой е по-правдив в словото си от Аллах?“ (Ен-Ниса: 78).

Вярваме в Съдния Ден, който е Денят на Събитието, след който няма да има друг ден. Вярваме във всяко нещо, което е свързано с него, и за което ни е съобщил нашият Превелик и Всемогъщ Господ в Свещената Си Книга или ни е разказал за него Пророка ни Мухаммед ﷺ, от смъртта на човек, възкресението, съживяването, застъпничеството, везните, равносметката, Рая, ада и всички други неща, свързани със Съдния Ден.

Шестата основа: вярата в съдбата с доброто и лошото в нея:

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾﴾ [القمر: 49]

Ние всяко нещо сътворихме с мяра /съдба/“ (Ел-Камер: 49)

Вярваме в съдбата с доброто и лошото в нея - това е предписаното от Всевишния Аллах според Неговото предшестващо знание и съобразно мъдростта Му. Вярваме, че всяко нещо, което се случва на творенията от събития на този свят, е със знание и предписание от Пречистия и Всевишен Аллах и разпореждането Му, няма Той съдружник. Вярваме, че тези съдби са предписани още преди да бъде сътворен човекът и вярваме, че на човека са дадени желание и избор, и че той решава какви дела да извършва реално, но всичко това не е извън знанието, искането и желанието на Аллах.

Вярата в съдбата се крепи на четири степени, те са:

Първа: вярата, че знанието на Аллах е всеобхватно и всепроникващо.

Втора: вярата, че Аллах е записал всяко нещо, което ще се случи чак до Съдния ден.

Трета: вярата, че желанието на Аллах винаги се осъществява и че силата Му е съвършена. Това, което е пожелал, е станало, а онова, което не е пожелал, не е станало.

Четвърта: вярата, че Аллах е сътворил всичко и няма Той съдружник в сътворяването Си.

Третата степен: ихсан /добротворство/.

Ихсан е: да обожествяваш Аллах все едно Го виждаш и ако ти не го виждаш, [да знаеш, че] Той те вижда. Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ﴾ [النحل: 128]

Аллах е с богобоязливите и с благодетелните" (Ен – Нехл: 128).

Чистота:

Всевишният Аллах казва:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾ [البقرة: 222]

Наистина Аллах обича каещите се и обича пречистващите се"(Ел - Бакара: 222).

Пратеника ﷺ казва: „Който извърши абдест като този мой абдест, след това изпълни два ракята, през които не се отдава на мислите си, Аллах му опрощава предходните [малки] грехове". Предава го Ел - Бухари.

От нещата, доказващи голямото значение на молитвата „намаз" е това, че Аллах е узаконил преди нея да се извърши определено пречистване, дори е направил то да бъде условие за правилността ѝ. То е ключът към намаза и нещо, което кара да се усети превъзходството на молитвата, кара сърцето да милее за изпълнението ѝ. Пратеника ﷺ казва: „Чистотата е половината от вярата. [Думите] „Слава на Аллах!“ („Елхамдулиллах") изпълват везната, а „Пречист е Аллах“ („Субханеллах") и „Слава на на Аллах“ („Елхамдулиллах") изпълняват [разстоянието] между небесата и земята. Молитвата „намаз" е светлина, милостинята е доказателство, търпението е сияние, а Коранът е довод в твоя полза или против теб.

Всички хора тръгват сутрин и всеки продава душата си, но един я избавя, а друг я погубва".Предава го Муслим.

И казва ﷺ: „Който извърши абдест старателно, греховете излизат от тялото му, докато излязат изпод ноктите му".Предава го Муслим.

Така рабът застава пред Своя Господ, пречистен с телесна чистота чрез извършения абдест, и се пречиства в преносен смисъл /т. е. пречиства душата си/, когато изпълнява това богослужение /намаза/ искрено заради Всевишния Аллах, следвайки напътствието на Пророка ﷺ.

Нещата, за които е задължителен абдестът:

1. За всяка молитва намаз, независимо дали е задължителна, или не.
2. За извършването на обиколките тауаф около Кябе.
3. За докосване на Мусхаф.

Изършвам измиването абдест и изкърпването гусл с чиста вода:

Чистата пречистваща вода е: всяка една вода, спусната от небето или извираща от земята, която е запазила качествата си и не е променила едно от трите качества - а те са: цвят; вкус и мирис - с нещо, което нарушава пречистващата чистота на водата.

Абдест /Ел - вуду'у/.

Първа стъпка: възнамерение - мястото му е сърцето. Това означава: решението на сърцето да извърши определено богослужение, за да се доближи до Всевишния Аллах.

Втора стъпка: казвам: „Бисмиллях“.

Трета стъпка: измивам три пъти ръцете си до китките.

Четвърта стъпка: изплаквам три пъти устата си.

Изплакването е: поемането на вода с устата, раздвижването ѝ вътре в нея и изплюването навън.

Пета стъпка: поемам три пъти вода в носа. Поемането на вода с носа е: да се поеме вода чрез вдишване до горната част на носа.

И я изкарвам, това е: да се изкара водата заедно със слузта и останалите неща чрез издишване.

Шеста стъпка: измивам лицето си три пъти.

Границите на лицето са:

Лице е: тази част, с която се обръщаме към хората.

Границите му настрани са: от едното до другото ухо.

А границите нагоре и надолу са: от обичайното място, откъдето започва косата, до края на брадичката.

Измиването на лицето включва измиването на всичко по него. Лекото окосмяване, бакенбардите, както и кожата между тях, и ушите.

Ел-бейяд е: това, което е между бакембардите и ушите.

А ел-узар са: космите, които се намират при челюстта, те са успоредно на отвора на ухото, чрез който звукът влиза навътре в главата. Това, което е под него и стига до долната част на ухото, се нарича ел-узар.

Също така измиването на лицето включва измиване на всяко явно нещо от лицето като гъстите косми на брадата, заедно с прокарване на пръстите навътре в нея.

Седма стъпка: измивам три пъти ръцете си, започвайки от върховете на пръстите, до лактите.

Лактите влизат в задължителното измиване на ръцете.

Осма стъпка: обтривам един път цялата си глава /коса/ с двете си ръце, заедно с ушите.

Започвам с предната част на главата и прокарвам ръцете си назад, до тила, след това ги връщам напред

и вкарвам показалците си в ушите, а палците си прокарвам зад тях, така обтривам ушите отвътре и отвън.

Девета стъпка: измивам три пъти краката си от началото на пръстите си до глезените. Глезените влизат в задължителното измиване на краката.

Глезените са две кокалчета, които стърчат настрани в долната част на крака.

Десета стъпка: суннет е за мюсюлманина да каже след абдеста: „Свидетелствам, че няма друг [истински] бог освен Аллах, Единствен е и няма Той съдружник, и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник. О, Аллах, стори да съм един от покаяващите се и стори да съм един от пречистващите се!“. Доводът са думите на Пратеника ﷺ: „Който извърши абдест по най-хубавия начин и каже: „Свидетелствам, че няма друг [истински] бог освен Аллах, Единствен е и няма Той съдружник, и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник. О, Аллах, стори да съм един от покаяващите се и стори да съм един от пречистващите се!“, за него ще се отворят осемте врати на Дженнета, ще влезе, през която пожелае“. Предава го Ет- Тирмизи.

Абдестът се анулира със следните неща:

1. Нещата, които излизат от интимните части, отпред или отзад, като урина, изпражнения, семенна течност, предеякулационна течност.

2. Изчезване на разума /осъзнатостта/ чрез дълбок сън, загуба на съзнание, опиянение или лудост.

3. Всяко нещо, което прави задължително извършването на гусул, като дженабе, месечен цикъл и следродилно течение.

Когато човек отиде по нужда, той е длъжен да се изчисти от нечистотиите или с чиста вода - това е подобро, или с друго, освен чиста вода, което премахва мръсотията, като камъни, листа, плат и подобните на тях. Но това трябва да бъде чрез три или повече пъти изчистване с нещо чисто и позволено за използване.

Обтриване /месх/ върху мести или чорапи:

Когато са обути мести или чорапи се позволява обтриване върху тях, без да се измива кракът, но при следните условия:

1. Да са обути, когато човекът е извършил абдест по пълния начин от малко и голямо положение на хадес.

2. Да са чисти, да не са мръсни с нещо, което е нечистотия.

3. Обтриването да се извършва в рамките на определеното за него време.

4. Местите или чорапите да са халал, да не са например откраднати или отнети без право.

Местите са: това, което обува човек на крака си от тънка кожа и подобните на нея. Подобно на тях са обувките, които скриват крака. А чорапи са: това, което човек обува на крака си от плат или подобните на него неща.

Мъдростта от узаконяването на обтриването върху мести: мъдростта от обтриването върху мести е да има улеснение и облекчение за мюсюлманите, на които им представлява трудност да свалят местите или чорапите и да измиват краката си. Особено по време на зимния период, силните студове и по време на пътуване.

Времето на обтриване е: едно денонощие (24 часа) за този, който не е пътник, и три денонощия (72 часа) за пътника.

Пресмятането на времето за обтриване започва от първото обтриване върху местите или чорапите след анулирането на абдеста /след който са обути/.

Начинът на обтриване върху мести, /обувки/ и чорапи.

1. Намокрят се двете ръце.
2. Прокарват се ръцете върху горната част на крака (от началото на пръстите до началото на пищяла /малко над глезените/).

3. Десният крак се обтрива с дясната ръка, а левият с лявата ръка.

Нещата, които анулират обтриването месх: 1. всяко нещо, което анулира гусуля. 2. изтичане на времето за обтриване.

Гусул

Когато се осъществи полов контакт между мъжа и жената, дори да не се е стигнало до сладострастно усещане на задоволяване, или се получи отделяне на течността „мени“ чрез страст по време на будно състояние, или дори по време на сън, тогава те са задължени да извършат гусул, за да могат да изпълняват намаза и да извършват неща, за които той се изисква. Също така жената, когато се пречисти от менструацията или следродилното течение, тя е задължена да извърши гусул преди да пристъпи към изпълнението на намаз или нещо, за което се изисква тази чистота.

Начинът на извършване на гусул е следният:

Мюсюлманинът да обхване цялото си тяло с вода, без значение по какъв начин - към това спада и изплакването на устата и измиването на носа. Когато обхване цялото си тяло с вода, тогава се премахва състоянието на голям хадес /т. е., че е без гусул/ от него и той вече е с гусул.

Има и по-пълнен начин на извършване - той е този, който е извършвал Пророка ﷺ. Извършва се по следния начин:

1. Възнамерение за премахване на омърсяването.
2. Казва се „Бисмиллях“, измиват се три пъти ръцете /до китките/, след това се измиват интимните части.
3. Извършва се цял абдест, както мюсюлманинът го извършва за намаз.
4. Изсипва се три пъти вода на главата и се втрива до корените на косата.
5. Обгръща се цялото тяло с вода, като се започва с измиване на дясната част от него, след това на лявата, чрез триене с ръцете, за да достигне до всяко място.

На този, който е станал джунуб, му се забраняват следните неща, докато не извърши гусул:

1. Молитва намаз.
2. Обиколки тауаф около Кябе.
3. Престой в джамия - позволява се само да мине /при нужда/, без да престоюва.
4. Докосване на Мусхаф.
5. Четене и рецитиране на Коран.

Тейеммум

Когато мюсюлманинът не намира вода, с която да извърши абдест или гусул, или има такава, но не може да я използва поради болест или друго, и се страхува, че ще отмине времето за молитвата намаз, тогава извършва тейеммум с пръст.

Начинът е следният: тупа с дланите си един път /върху пръстта/, след това обтрива с тях само лицето и ръцете до китките. Условие е пръстта да бъде чиста.

Тейеммумът се анулира със следните неща:

1. Всяко нещо, което анулира абдеста, анулира и тейеммума.
2. Намирането на вода преди да се започне с богослужението, заради което е извършен тейеммума.

Молитвата „намаз“:

Аллах е предписал пет задължителни молитви намаз за мюсюлманина през денонощието, те са: феджр, зухр, аср, мегриб и иша.

Подготовка за молитвата „намаз“

Когато настъпи време за намаз, тогава мюсюлманинът се пречиства от малък хадес и голям хадес, когато е налице голям хадес.

Голям хадес е всяко нещо, което прави извършването на гусул да бъде задължително за мюсюлманина.

Малък хадес е всяко нещо, което прави извършването на абдест да бъде задължително за мюсюлманина.

Мюсюлманинът изпълнява намаза с чисти дрехи, на място, което е чисто от мръсотии, прикривайки частите от тялото, наречени аврет.

Мюсюлманинът се разкрасява с подходящи дрехи, когато настъпи намаза и с тях прикрива тялото си. Не е позволено за мъжа да открива по време на намаза това, което е между пъпа и колената.

А жената е задължена да покрива цялото си тяло по време на намаз - с изключение на лицето и ръцете до китките.

Мюсюлманинът не изрича по време на намаз друго, освен определените за намаза неща, а когато имамът /водачът на намаза/ рецитира /на глас/, той мълчи и не се обръща настрана по време на намаз. Ако все още не е способен да наизусти нещата за изпълнение на намаза, тогава споменава Аллах и казва: „Субханеллах" /Пречист е Аллах/, докато приключи изцяло с намаза. Но е длъжен да избърза в научаването на изпълнението на намаза и определените неща, които се изричат.

За да изпълняваме правилно намаза - с позволението на Аллах, ние следваме и спазваме следните стъпки:

Първа стъпка: възнамеряване на задължителния намаз, който ще изпълняваме - мястото на възнамерението е сърцето.

След като съм извършил вече абдест, се обръщам към кибле и изпълнявам намаза прав, ако съм способен на това.

Втора стъпка: вдигам ръцете си наравно с рамената и казвам: „Аллаху екбер!", възнамерявайки започване на намаза.

Трета стъпка: рецитирам встъпителна дуа от тези, които се предават. От тях е: „Субханеке-ллахумме уе бихамдик, уе тебаракесмук, уе теаалая джеддук, уе ля иляхе гайрук". „Пречист си Ти, о, Аллах, и хвала на

Теб! Благословено е Твоето име и е всевишно Твоето величие. Няма друг [истински] бог освен Теб!".

Четвърта стъпка: търся закрила при Аллах от прокудения сатана, казвайки: „Еuzu билляхи минеш-шейтанир-раджиим! Бисмилляхи- р- рахмани- р- рахим!" „При Аллах търся убежище да ме опази от прокудения сатана! В името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния!".

Пета стъпка: рецитирам сура Ел-Фатиха по време на всеки един ракят, тя е:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝ مَلِكِ يَوْمِ
الدِّينِ ۝ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۝ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ
عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٧﴾ [الفاتحة: 7-1]

„Елхамдулилляхи рабби-л-алемин". „Хвала на Аллах, - Господа на светове". „Ер-рахманир-рахим". „Всемилоствивия, Милосърдния", * „Малики йеумид-дин". „Владетеля на Съдния ден!". * „Ийяке неабуду уе ийяке нестеин". „Само на Теб служим и Теб за подкрепа зовем". * „Ихдинес-сиратал-мустеким". „Насочи ни по правия път", „Сираталлезине ен'амте алейхим гайрил мегдуби

алейхим уелед-дааллин". „пътя на тези, които си дарил с благодат, а не на [тези], над които тегне гняв, нито на заблудените!".

След това казвам: „Амин!", което означава: „О, Аллах, откликни!".

Рецитирам след Ел-Фатиха това, което ми е лесно от Корана, само по време на първия и втория ракят от всеки /задължителен/ намаз. Това не е задължително, но в него има голяма награда.

Шеста стъпка: казвам: „Аллаху екбер!", след това заставам в положение „руку", изправяйки добре гърба си в хоризонтално положение, прихващайки с разтворени пръсти колената си. След това по време на руку казвам три пъти: „Субхане раббийел-азим" („Пречист е Великият ми Господар!").

Седма стъпка: изправям се от руку, казвайки: „Семиа-ллаху лимен хамидех" („Аллах чува онзи, който Го прославя!") и вдигайки ръцете си наравно с раменете. А когато тялото ми се успокои, в право положение казвам: „Раббена уе лекель-хамд" („Господарю наш, за Теб е прославата!").

Осма стъпка: казвам: „Аллаху екбер!" и заставам в положение „седжде", поставяйки дланите, колената, краката /върховете на пръстите/, челото и носа си на

земята. По време на седждето казвам три пъти: „Субхане раббийель-еаля" („Пречист е моят Господар, Всевишния!").

Девета стъпка: казвам: „Аллаху екбер!" и се изправям от седжде, докато застана с прав гръб в седнало положение /на колената си/, сядайки на левия крак и поставяйки изправен десния крак /опирайки вътрешната част на пръстите му на земята/. Казвам три пъти: „Рабби-гфир ли!" („Господарю мой, опрости ми!").

Десета стъпка: казвам: „Аллаху екбер!" и извършвам второ седжде като първото.

Единадесета стъпка: изправям се от седжде, казвайки: „Аллаху екбер!", докато застана в напълно право положение. /това до тук е един ракят/. В останалите ракяти извършвам същото, което извърших в този първи ракят.

След втория ракят от намазите зухр, аср, мегриб и иша сядам, за да прочета първото засвидетелстване /ет- тешеххуд ел-еууел/, то е: „Ет-техийяту лилляхи, уес-салеуату, ует-тайибат. Есселяму алейке ейюухен-небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Ес-селяму алейна уе аля ибадилля-хис-салихин. Ешхеду елля иляхе иллеллаху уе ешхеду енене Мухаммеден абдуху уе расулюх". „Почитанията са за Аллах, и молитвите, и добри дела! Мир за теб, о, пророче, и милосърдие от

Аллах, и благодат от Него! Мир за нас и за праведните раби на Аллах! Свидетелствам, че няма друг бог [достоеен да му се прави искрен ибадет], освен Аллах и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник!". След това се изправям за третия ракят.

След последния ракят на всеки намаз сядам, за да прочета последното засвидетелстване, то е: „Ет-техийяту лилляхи, уес-салеуату, ует-тайибат. Есселяму алейке ейюухен-небийю уе рахметуллахи уе беракятух. Ес-селяму алейна уе аля ибадилля-хис-салихин. Ешхеду елля иляхе иллеллаху уе ешхеду енне Мухаммеден абдуху уе расулюх. Аллахумме салли аля Мухаммедин уе аля аали Мухаммед, кема саллейте аля Ибрахим уе аля аали Ибрахим, иннеке хамидум-меджид. Аллахумме барик аля Мухаммедин уе аля аали Мухаммед, кема баракте аля Ибрахим уе аля аали Ибрахим, иннеке хамидум-меджид". „Почитанията са за Аллах, и молитвите, и добри дела! Мир за теб, о, пророко, и милосърдие от Аллах, и благодат от Него! Мир за нас и за праведните раби на Аллах! Свидетелствам, че няма друг бог освен Аллах и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и Пратеник! О, Аллах, благослови Мухаммед и семейството на Мухаммед, както си благословил Ибрахим и рода на Ибрахим! Ти си Преславен, Велик, и дари благодат на Мухаммед и на семейството на Мухаммед, както си

дарил благодат на Ибрахим и на рода на Ибрахим! Ти си Преславен, Велик".

Дванадесета стъпка: след това отправям селям /завъртайки главата/ надясно, като казвам: „Ес-селяму алейкум уе рахметуллах" („Спокойствието [мирът] да е над вас и милоста на Аллах!"), и отправям селям /завъртайки главата/ наляво, като казвам: „Ес-селяму алейкум уе рахметуллах" („Спокойствието [мирът] да е над вас и милостта на Аллах!", възнамерявайки с това приключване на молитвата намаз. По този начин аз вече съм изпълнил намаза.

Хиджабът на жената мюсюлманка.

Всевишният Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَزْوَاجِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبَابِهِنَّ ذَلِكَ
أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾ [الأحزاب: 59]

О, Пророче, кажи на съпругите си и на дъщерите си, и на жените на вярващите, да спускат върху себе си покривалото [когато излизат]. Това е най-подходящото, за да бъдат разпознати и да не ги огорчават. Аллах е опрощаващ, милосърден".(Ел-Ехзаб: 59).

Аллах е направил да бъде задължителен хиджабът за жената мюсюлманка, както и прикриването на красотите и цялото ѝ тяло от чужди мъже, обличайки общоприетите хиджаби за нейната страна. За нея не е позволено да сваля хиджаба си, освен пред съпруга си или тези, които са ѝ мехрам. Те са: тези мъже, за които никога не се позволява на жената да се омъжи, а именно: бащата и тези над него /т.е. дядовците/, синът и тези под него /т.е. внуците/, чичовците, вуйчовците, братята, синовете на братята, синовете на сестрите, съпрузите на майката, бащата на съпруга и тези над

него, децата на съпруга и тези след тях /т.е. техните деца/, млечен брат, съпругът на кърмачката. Човекът мухрим чрез кърмене е като човека мухрим чрез потекло.

Мюсюлманките спазват няколко правила в облеклото си:

Първо: да покрива цялото тяло.

Второ: да не бъде облекло, което жената облича, за да се разкраси в присъствието на чужди мъже.

Трето: да не е прозрачно, да не се вижда през него тялото ѝ.

Четвърто: да е хлабаво/ широко, да не е плътно и прилепнало, очертавайки част от тялото ѝ.

Пето: да не е парфюмирана, когато тя ще минава покрай чужди мъже, които може да усетят уханието от нея.

Шесто: да не е облекло, което прилича на мъжко.

Седмо: да не се оприличава на облеклото на немюсюлманките, което те обличат при богослуженията или празниците си.

Осмо: да не са дрехи на славата и надменността.

От качествата на вярващите:

Всевишният Аллах казва:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾ [الأنفال: 2]

,Вярващите са онези, които щом бъде споменат Аллах, сърцата им тръпнат, и щом им бъдат четени Неговите знамения, те усилват вярата им, и на своя Господ се уповават";(Ел–Енфал: 2).

- Той е честен в говоренето си и не лъже.
- Изпълнява обещаното и обета си.
- Не избухва при спора.
- Връща повереното.
- Обича за своя брат това, което обича за себе си.
- Той е щедър.
- Добър е към хората.
- Поддържа родствените си връзки.

- Удовлетворен е със съдбата от Аллах и Му е признателен по време на благоденствие, проявявайки търпение по време на злочестие.

- Той се описва със свенливост.

- Отнася се с милост към творенията.

- Сърцето му е чисто от злоба и крайниците му са опазени от агресия към другите.

- Извинява хората.

- Не се храни с лихва и не участва в такава.

- Не прелюбодейства.

- Не употребява алкохол и опиати.

- Отнася се добре към съседа си.

- Не угнетява и не изменя.

- Не краде и не мами.

- Уважава и почита родителите си, дори да не са мюсюлмани. Постъпва с послушание към тях във всяко одобрено нещо.

- Възпитава децата си на добродетелите, повелява им да изпълняват задължителните шериатски постановления и им възбранява пороците и забранените неща.

- Не се оприличава с делата и традициите на немюсюлманите, относно неща, които са характерни за техните вявания и са техен символ.

- Покайва се пред Аллах и Го моли за опрощение на пропуските и греховете си.

Важни правила в убеждението на мюсюлманина:

01. Аллах е нашият Господ, няма друг [истински] Бог освен Него. Няма друг Господ освен Него, Той е единственият Бог, нищо не прилича на Него, нищо не Го затруднява, Той е Всечуващият, Всезрящият.

02. Пречистият и Всевишен Аллах е над небето [т. е. седемте небеса], въздигнал се [безподобен] над Своите творения, напълно отличаващ се от тях. Неговото въздигане е абсолютно във всяко отношение: въздигане на същността Му, въздигане на величието Му и въздигане на Всевластието Му, Пречист е, Той обхваща всичко.

03. Потвърждаваме всяко нещо, което Всевишният Аллах е потвърдил за Себе Си или го е потвърдил Пророка му ﷺ за Него, от имена и качества, и отричаме всяко нещо, което Аллах е отрекъл за Себе Си или го е отрекъл Пророка му ﷺ за Него.

04. Всевишният Аллах приема призива/ молбата/, удовлетворява нуждите, владее всичко, ползата и вредата са само от Него. Рабът не може да бъде независим от Него дори за миг. Не е позволено на мюсюлманина да се насочва по време на богослуженията си към друг вместо само към Него, като

например по време на дуа /призив, молба, искане/, намаз, даване на обет, колене на курбан, страхопочитание, надежда, упование и останалите явни и скрити богослужения. А който отклони богослужение към друг, вместо към Аллах, той става съдружаващ /езичник/ към Аллах.

05. Най-тежкият и най-големият грях е да се съдружи с Аллах. А който умре, извършвайки съдружаване, за него Дженнетът /Раят/ ще бъде под възбрана и вечно ще пребивава в огъня. Това е грехът, който Аллах не опрощава, когато рабът умре с него и не се е покаял.

06. Това, което е подминало раба, то е нямало как да дойде при него, и това, което е дошло при него, е нямало как да го подмине. Мюсюлманинът е длъжен да вярва в съдбата и предопределеното от Аллах и да бъде удовлетворен от това, което Му е предписал, възхвалявайки и благодарейки на своя Господ за всяко положение.

07. Мухаммед ﷺ - нашият пророк, е най-превъзходният от хората и последният от пророците. Той е човекът, на когото Аллах ще дари застъпничеството на Съдния ден и ще се застъпва. Аллах го е направил да бъде Неговият любимец, както е направил Ибрахим /Авраам/ да бъде Негов любимец.

10. Нашата книга е Свещеният Коран, той е чудо и е категоричен в своята автентичност. Който го чете или

рецитира, извършва богослужение /ибадет/. Всевишният Аллах го е низпослал на Пророка ни Мухаммед ﷺ посредством най-превъзходното меляйке Джибрил /Гавраил/ /мирът на Аллах да е над него/. Всевишният Аллах го е запазил от промени и изменения, или както казва - Пречист е Той:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾﴾ [الحجر: 9]

Наистина Ние низпослахме Напомнянето /Корана/ и Ние непременно ще го пазим"(Ел-Хиджр: 9).

11. Най-приближените хора до Аллах са тези, които Му са най-покорни и най-много следват Неговите божествени закони. И няма превъзходство арабинът пред чужденеца, нито чужденецът пред арабина, или белокожият пред чернокожия, нито чернокожият пред белокожия, освен по текуа /богобоязън/. Хората произхождат от Адем, а Адем от пръст, Всевишният Аллах казва:

﴿... إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ...﴾ [الحجرات: 13]

Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият"(Ел-Худжурат: 13).

12. Мюсюлманинът вярва в благородните записващи меляйкета, вярва, че те съществуват и че са сътворени

раби, които Всевишният Аллах е създал от светлина. Те са творения от творенията на Всевишния Аллах. От тях са: Джибрил, на който му е възложено да спуска откровението /уахий/; Микяил, на който му е възложено да се грижи за дъжда; Исрафил, на който е възложено протръбяването с рога и Меляйкетото на смъртта, на което е възложено да отнема душите на хората.

13 Мюсюлманинът вярва в признаците на Часа, в появата на лъжемесията Деджал, в спускането на Иса сина на Мерйем /Исус сина на Мария/ - мира на Аллах да е над него - от небето в края на света и изгряването на слънцето от запад.

14. Мюсюлманинът вярва в наказанието в гроба за онзи, който го е заслужил и в блаженството в гроба за този, който го е спечелил. Вярва в задаването на въпроси в гроба от [меляйкетата] Мункер и Некир, които ще питат за: Господаря Му; религията му и Пророка му. Вярва, че гробът е или градина от дженнетските градини, или пропаст от пропастите на джехеннемския огън.

15. Вярва във възкресението и въздаването за делата на Съдния ден, и че Дженнетът и Джехеннемът са сътворени и никога няма да имат край.

16. Магията и магьосничеството е неверие в Аллах, не е позволено да се изучава и да се ходи при магьосници и шарлатани. Не е позволено

мюсюлманинът да вярва в гадатели и предсказатели. А онзи, който повярва в съобщеното от тях, той става неверник спрямо това, което е низпослано на Мухаммед ﷺ.

17. Мюсюлманинът обича сподвижниците на Пратеника на Аллах ﷺ, обича всеки, който ги обича, и мрази всеки, който ги ненавижда. Обичането им е от религията и добротворството, а мразенето им е неверие и лицемерие. Пророка ﷺ е казал: „Не ругайте моите сподвижници“ [Муслим]. Всеки, който напада, критикува и омаловажава някой от сподвижниците /Аллах да е доволен от тях/, става заблуден и човек на нововъведенията.

16. Мюсюлманинът потвърждава халифатството след Пратеника на Аллах ﷺ: потвърждава, че първият халиф е Ебу Бекр /Аллах да е доволен от него/, който е пред всички останали и е най-достоеен от всички причисляващи се към тази общност. След това, че вторият е Омер ибн Ел-Хаттаб /Аллах да е доволен от него/, след това, че третият е Осман /Аллах да е доволен от него/, и след това, че четвъртият е Али ибн Ебу Талиб /Аллах да е доволен от него/. Те са праведните халифи и напътените водачи.

17. Богослуженията са теукифийе. Не се позволява да се служи на Всевишния Аллах с определени служения, ако те не присъстват в Книгата на Всевишния Аллах и

Сунната на Пророка му ﷺ. Всяко едно служене /ибадет/, което е измислено и въведено от хората след смъртта на Пророка ﷺ, то не е според неговото напътствие и е отхвърлено нововъведение. Пророка ﷺ казва: „Който измисли нещо ново в тази наша религия, което не е от нея, то ще бъде отхвърлено" (Бухари).

18. Приемането на богослуженията /ибадета/ е свързано с две основни неща, те са: - първо: да са извършени искрено заради Всевишния Аллах. - второ: да са извършени, съобразно примера на Пророка ﷺ. Едно богослужение се приема единствено, когато е извършено искрено заради Аллах и е съобразно напътствията на Пратеника на Аллах ﷺ.

Моето щастие е в моята религия - ИСЛЯМЪТ.

Всевишният Аллах казва:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [النحل: 97]

На всеки вярващ – мъж или жена, който извършва праведно дело, Ние ще отредим прелестен живот. И ще им въздадем награда – по-хубава от онова, което са вършили". (Ен – Нехл: 97)

Най-великото нещо, което допринася за радост и щастие в сърцето на мюсюлманина, е пряката му връзка с неговия Господ, без да има посредник от живи или мъртви хора, или идоли. Всевишният Аллах споменава в Своята Свещена Книга, че Той винаги е близо до рабите Си, чува ги и им откликва на молитвите. Както казва, Пречист е Той:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾ [البقرة: 186]

,И когато Моите раби те питат за Мен, - Аз съм наблизо, откликвам на зова на зовящия, когато Ме позове. Нека и те Ми откликнат, и нека вярват в Мен, за да се напътят!".(Ел – Бакара: 186)

Пречистият Аллах ни е заповядал да го призоваваме с два, правейки дуата да бъде от най-великите богослужения, чрез които мюсюлманинът може да се доближи до Господаря си. Всемогъщият и Превелик Аллах казва:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ

جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾﴾ [غافر: 60]

И рече вашият Господ: „Зове те, и Аз ще ти откликна! Онези, които от високомерие не Ми служат, ще влязат в Джехеннем унизени!".(Гафир: 60)

Праведният мюсюлманин постоянно има нужда от своя Господ, затова постоянно отправя дуа към Него и се приближава до Него чрез узаконени богослужения.

Всевишният Аллах не ни е сътворил в тази вселена напразно, Той ни е изнамерил за велика мъдрост, тя е: да служим чрез богослужения единствено на Него,

няма Той съдружник. Той е узаконил за нас божествена религия, която привежда в ред всички дела на нашия личен и обществен живот. Тази справедлива божествена религия запазва основните неща за живота (ни). Те са: религията ни; животът ни; честта ни, разумът ни и имуществото ни. Този, който живее, следвайки повелите на тази божествена религия и стоейки далеч от забранените в нея неща, той си опазва тези пет основни неща и живее щастлив и спокоен през земния си живот, без съмнение.

Връзката на мюсюлманина с неговия Господ е дълбока, тя придава спокойствие и психологически комфорт, кара човек да чувства увереност, сигурност и щастие. Тя създава усещане, че Всемогъщият и Велик Аллах е с него, грижи се за него и покровителства Своя вярващ Раб. Всевишният Аллах казва:

﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ
الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ﴾ [البقرة: 257]

Аллах е Покровителят на вярващите. Той ги извежда от тъмнините към светлината".(Ел – Бакара: 257)

Тази страхотна връзка е емоционално състояние, което води човек до наслада от служенията на Всемиловития, копнеж да се срещне с Него и кара сърцето му да лети свободно в небето на щастието, усещайки сладостта на вярата.

Тази сладост, чиято наслада могат да опишат само онези, които са я вкусили чрез извършване на покорствата пред Аллах и избягване на греховете и лошите неща. Затова Пророка Мухаммед ﷺ казва: (ذاق) („(رسولاً وبمحمد ديناً وبالإسلام رباً بالله رضي من الإيمان طعم) „Вкусил е сладостта на вярата този, който е удовлетворен Аллах да е неговият Господ, ислямът да е неговата религия и Мухаммед да е неговият пратеник“.Предава го Муслим.

Да, когато човек усеща постоянното си присъствие пред своя Създател и Го е опознал чрез Неговите прекрасни имена и качества, служейки Му сякаш Го вижда, искрено, извършвайки богослуженията си заради Него, не желаейки друго чрез тях, освен Лица на Превеликия и Всемогъщ Аллах, тогава той ще живее добър и щастлив живот в този свят и за него ще има добър завършек в отвъдното.

Дори нещастията, които сполетяват вярващия в този свят, тяхната горещина изчезва чрез прохладата на убедеността, удовлетворението от съдбата на Всевишния Аллах, възхваляването Му за всичките

предписани от Него неща, добри или лоши и пълното удовлетворение от тях.

От нещата, към които мюсюлманинът трябва да се стреми, за да си надбави щастие и спокойствие, е споменаването на Аллах и четенето на Свещения Коран, както казва Всевишният Аллах. онези, които вярват и сърцата им се успокояват при споменаването на Аллах. О, да, при споменаването на Аллах сърцата се успокояват. Винаги, когато мюсюлманинът засили споменаването си на Аллах и четенето на Коран, неговата връзка с Всевишния Аллах се засилва, душата му се пречиства и вярата му се засилва.

Също така мюсюлманинът трябва да се стреми да изучава нещата, касаещи религията му от правилните източници, за да служи на Всевишния Аллах с прозрение. Пророка ﷺ е казал: „Търсенето на знанието е задължение за всеки мюсюлманин“. Предава го ибн Мадже. Трябва също да се стреми да бъде отдаден и покорен на повелите на Всевишния Аллах, който го е сътворил, независимо дали е разбрал мъдростта от тях, или не. Всевишният Аллах казва в Свещената Си Книга:

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا﴾ [الأحزاب: 36]

И когато Аллах и Неговият Пратеник, отсъдят някакво дело, нито вярващ, нито вярваща имат право на избор в това дело. А който се противи на Аллах и на Неговия Пратеник, той вече е в явна заблуда".(Ел – Ехзаб: 36).

И нека мирът и благословът да бъдат над нашия Пророк Мухаммед, семейството му и всичките му сподвижници!

Jaabiw

Ценно резюме за мюсюлманина.....	1
Моят Пророк е Мухаммед /Аллах да го благослови и с мир да го дари/.....	8
А Свещеният Коран е Словото на Моят Господ.....	13
Моята религия е ислямът.....	15
Чистота:	31
Молитвата „намаз“:	41
Хиджабът на жената мюсюлманка.....	48
От качествата на вярващите:.....	50
Важни правила в убеждението на мюсюлманина: ...	53
Моето щастие е в моята религия - ислямът.....	59
Jaabiw	65